

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isang Daan at Lima

Ang Unti-unting Pagtatakwil sa Ebanghelyo: Mula sa Pagsilang ni Kristo hanggang sa Pagbabato kay Esteban

Jeff Pippenger

2024-02-29

Sa nakaraang artikulo, nabanggit natin na tinukoy ng inspirasyon na ang mga Hudyo ay "tinatakan ang kanilang pagtangga" sa ebanghelyo sa krus, at pagkatapos ay muli nilang pinagtibay ang kanilang pagtangga sa pagbato kay Esteban. Paanong gayon? Siyempre, ang pagtangga sa ebanghelyo ng mga Hudyo na mapagdahilan sa kasaysayang iyon ay naganap nang paunti-unti. Sila'y nalampasan na noong Kaniyang kapanganakan. Ang yugto mula sa kapanganakan ni Cristo hanggang sa pagbato kay Esteban ay naglalarawan ng isang paunti-unting pagtangga sa ebanghelyo.

Hindi ito nalalaman ng mga tao, ngunit ang balita ay nagdudulot ng kagalakang pumupuno sa langit. Sa higit na malalim at higit na maibiging pagmamalasakit, ang mga banal na nilalang mula sa daigdig ng liwanag ay lalong napapadako sa lupa. Ang buong sanlibutan ay higit na maningning dahil sa Kanyang presensya. Sa ibabaw ng mga burol ng Betlehem ay nagtipon ang di-mabilang na karamihan ng mga anghel. Sila'y naghihintay ng hudyat upang ipahayag sa sanlibutan ang mabuting balita. Kung naging tapat sana ang mga pinuno sa Israel sa ipinagkatiwala sa kanila, nakabahagi sana sila sa kagalakan ng pagpapahayag ng kapanganakan ni Jesus. Ngunit ngayo'y pinalampas sila.

Naipakikita, mula sa kapanganakan ni Jesus hanggang sa kamatayan ni Esteban, ang unti-unting pagtangga ng sinaunang Israel sa ebanghelyo. Ang pagkilala na ang pagtangga ng mga Hudyo kay Cristo ay unti-unti ay nagpapahintulot sa pagtukoy sa "pagseselyo ng kanilang pagtangga," kapwa sa krus, kung saan napunit ang tabing ng templo, at sa kamatayan ni Esteban. Ang pagkakapunit ng tabing ay isang sagisag na hindi na sila ang bayang nasa tipan ng Diyos, at nang si Esteban ay binato, nakita ni Esteban si Jesus na nakatayo sa kanan ng Diyos, na, sa Daniel kabanata labindalawa, talata isa, ay sagisag ng pagsasara ng panahon ng probasyon. Ang pagkawasak ng Jerusalem ay isa ring sagisag ng pagsasara ng panahon ng probasyon.

Ang ganting-kaparusahang darating sa Jerusalem ay maaari lamang maantala nang maikling panahon; at habang nakapako ang paningin ni Cristo sa lungsod na hinatulang mapuksa, nakita niya hindi lamang ang pagkawasak nito, kundi ang pagkawasak ng isang sanlibutan. Nakita niya na kung paanong isinuko ang Jerusalem sa pagkawasak, gayon din isusuko ang sanlibutan sa kaniyang kapahamakan. Nakita niya ang ganting-kaparusahang igagawad sa mga kaaway ng Diyos. Ang mga tagpong naganap sa pagkawasak ng Jerusalem ay mauulit sa dakila at kakilakilabot na araw ng Panginoon, ngunit sa higit na nakapanghihilakbot na paraan. Review and Herald, 7 Disyembre 1897.

Tanging habag ng Diyos ang pumigil upang hindi mawasak ang Jerusalem noong pagpapako sa krus.

"Kalakip sa pagpapapako ng mga Hudyo kay Cristo sa krus ang pagkawasak ng Jerusalem. Ang dugong ibinuhos sa Kalbaryo ang naging bigat na nagpalubog sa kanila sa kapahamakan, kapwa sa sanlibutang ito at sa darating. Gayon din ang mangyayari sa dakilang pangwakas na araw, kapag babagsak ang paghatol sa mga tumatanggi sa biyaya ng Diyos. Si Cristo, ang batong katitisan nila, ay lilitaw noon sa kanila bilang isang bundok na naghihiganti. Ang kaluwalhatian ng Kanyang mukha, na sa mga matuwid ay buhay, ay magiging apoy na tumutupok sa mga masama. Dahil sa pag-ibig na tinanggihan, biyayang hinamak, ang makasalanan ay lilipulin." *The Desire of Ages*, 600.

Tanging awa ng Diyos ang nagpaliban sa pagdating ng pagkawasak sa Jerusalem noong panahon ng krusipiksiyon.

Halos apatnapung taon matapos ipahayag mismo ni Cristo ang hatol ng kapahamakan sa Jerusalem, ipinagpaliban ng Panginoon ang Kaniyang mga hatol sa lunsod at sa bansa. Kamangha-mangha ang mahabang pagtitis ng Diyos sa mga nagtakwil sa Kaniyang ebanghelyo at sa mga pumaslang sa Kaniyang Anak. *Ang Dakilang Tunggalian*, 27.

Noong panahon ng Kaniyang huling paglilinis ng templo, inilahad ni Jesus ang babala na tumakas mula sa Jerusalem kapag nakita ng Kaniyang mga tagasunod ang kasuklamsuklam na paninira, na sinalita ng propetang si Daniel. Sa unang paglilinis Niya ng templo ay sinabi Niyang ginawa ng mga Judio ang bahay ng Kaniyang Ama na isang yungib ng mga magnanakaw, ngunit sa huli ay sinabi Niya, "ang inyong bahay" ay iniwan sa inyo na tiwangwang. Maging bago pa ang krus, na malapit nang maganap, ang templong ang tabing nito ay mapupunit sa pagpapapako sa krus ay natukoy na bilang bahay ng mga Judio, hindi bahay ng Diyos. Tinalakay ni Kapatid na White kung kailan ginawa ni Cristo ang pahayag na iyon, at sa pagpapatuloy ng kaniyang patotoo tinalakay din niya ang apatnapung taon ng pinalawig na awa.

Ang mga salita ni Cristo sa mga saserdote at mga pinuno, 'Narito, ang inyong bahay ay iniwan sa inyo na tiwangwang' (*Mateo 23:38*), ay naghatid ng hilakbot sa kanilang mga puso. Nagpanggap sila ng pagwawalang-bahala, ngunit hindi mawaglit sa kanilang isipan ang tanong hinggil sa kabuluhan ng mga salitang ito. May tila di-nakikitang panganib na nagbabanta sa kanila. Maaari kaya na ang maringal na templo, na siyang kaluwalhatian ng bansa, ay malapit nang maging bunton ng mga guho? ...

Ibinigay ni Cristo sa Kanyang mga alagad ang isang tanda ng darating na pagkawasak sa Jerusalem, at sinabi Niya sa kanila kung paano makatatakas: "Kapag nakita ninyo na ang Jerusalem ay pinalilibutan ng mga hukbo, alamin ninyong malapit na ang pagkatiwangwang nito. Kung magkagayo'y ang mga nasa Judea ay magsitakas sa mga bundok; at ang mga nasa gitna niyaon ay magsilabas; at ang mga nasa palibot na lupain ay huwag pumasok doon. Sapagkat ito ang mga araw ng paghihiganti, upang matupad ang lahat ng mga bagay na nasusulat." Ang babalang ito ay ibinigay upang sundin pagkaraan ng apatnapung taon, sa panahon ng pagkawasak ng Jerusalem. Sinunod ng mga Kristiyano ang babala, at wala ni isang Kristiyano ang napahamak sa pagbagsak ng lungsod. *The Desire of Ages*, 628, 630.

Si Cristo ay ipinako sa krus noong taong 31, at halos apatnapung taon pagkaraan, noong taong 70, ang Jerusalem ay winasak matapos ang tatlo't kalahating taong pagkubkob. Paanong nawasak ang

Jerusalem sa krus noong taong 31, kung may natitira pang tatlo't kalahating taon ng panahon ng probasyon na tinukoy bilang pitumpung sanlinggo sa Daniel kabanata siyam, talatang dalawampu't apat? Paano maipagtutugma ang mga tila pagsasalungatang ito? Ang pinakasimpleng paglutas ay ang kilalanin lamang ang katotohanang, pagdating sa pagsasara ng panahon ng probasyon na kinakatawan ng pitumpung sanlinggo, ito ay dapat maunawaan bilang isang progresibong pagsasara ng probasyon. Totoo ito, ngunit inaalis nito ang anumang tiyak na pagtukoy na propetiko kapag inilalapat ang mga palatandaan sa landas ng kasaysayang iyon. Susubukan kong ipaliwanag.

Kung ang Pentecostes ay kumakatawan sa nalalapit na batas sa Linggo kung saan ang ibang kawan sa Babilonya ay tinatawag na lumabas, bakit tatlo't kalahating taon pagkaraan ng Pentecostes pa dinala ang ebanghelyo sa mga Hentil? Ang kamatayan ba ni Cristo o ang kamatayan ni Esteban ang tanda ng pagsasara ng panahon ng pagsubok para sa sinaunang Israel? Kung ang Adbentismong Laodiceano ay huminto sa pagiging iglesia sa nalalapit na batas sa Linggo, ang pagkasira ba ng templo noong taong 70 ay kumakatawan sa pagwawakas ng templo ng Adbentismong Laodiceano sa batas sa Linggo? Ang maaaring magmukhang mga tila pagkakasalungatan ay nalulutas sa pamamagitan ng paglalapat ng "line upon line," at kapag ang paglalapat na iyon ay ipinaiiral, ang patotoo ng mga panandang-daan na ating tinutukoy ay nagiging napakaliwanag at tiyak.

Ang sanlinggong kung saan pinagtibay ni Cristo ang tipan ay hinati sa dalawang magkasinghabang panahon na tig-tatlong taon at kalahati. Nagsisimula ang unang tatlong taon at kalahati sa bautismo ni Cristo at nagwawakas sa Kanyang kamatayan. Ang bautismo ay sagisag ng Kanyang kamatayan at pagkabuhay na mag-uli, kaya ang simula ng panahong iyon na tatlong taon at kalahati ay kapareho ng wakas nito. Sa panahong iyon, ipinahayag ni Cristo ang ebanghelyo sa mga Hudyo lamang. Ang wakas ng tatlong taon at kalahating iyon ang humuhudyat ng simula ng kasunod na tatlong taon at kalahati. Nagsisimula ang ikalawang panahon na tatlong taon at kalahati sa kamatayan ni Cristo, at nagwawakas sa kamatayan ni Esteban. Sa panahong iyon, ipinahayag ng mga alagad ang ebanghelyo sa mga Hudyo lamang.

Ang dalawang panahong iyon, na mga magkahiwalay na linyang propetiko, ay dapat pag-isahin, "linya sa ibabaw ng linya." Ang pasimula at ang wakas kapuwa'y nagtataglay ng tatak ng Alpha at Omega, sapagkat ang kasaysayan ng pasimula at ng wakas ay iisa. Ang tagal ng bawat isa sa dalawang panahong iyon ay magkapareho, at ang gawaing isinasagawa sa bawat panahon ay magkapareho. Si Cristo, na Siya ang Una at ang Huli, ay Siya ring Lumikha ng lahat ng bagay, at sa gayong diwa Siya ang Lumikha ng Katotohanan. Ang salitang Hebreo na "katotohanan" ay nilikha mula sa tatlong titik na Hebreo. Ang unang titik, kasunod ang ikalabintatlong titik, at kasunod ang huling titik ng alpabetong Hebreo, ay pinagsanib upang mabuo ang salitang Hebreo na "katotohanan."

Sa dalawang panahong tig-tatlo't kalahating taon, si Cristo ang una at ang huli, sapagkat si Cristo ay nasa pasimula ng unang panahon sa Kaniyang bautismo, at nasa wakas din Siya, sa Kaniyang kamatayan, ng unang panahon. At si Cristo ay nasa Kaniyang kamatayan sa pasimula ng ikalawang panahon, at Siya ay nakatayo sa kanan ng Diyos sa wakas ng ikalawang panahon. Ang bilang na labintatlo ay sagisag ng paghihimagsik, at sa kapuwa panahon, maging ang ebanghelyo ay

ipinahayag mismo ni Cristo, o sa ikalawang panahon sa pamamagitan ng Kaniyang mga alagad, ang mga Hudiyong mapangangatwiran ay naghimagsik laban sa mensahe ng ebanghelyo.

Ang dalawang panahong iyon ay magkasinghaba, taglay ang lagda ng Alpha at Omega, at tumutukoy sa iisang mensahe ng Ebanghelyo. Ang dalawang panahong iyon ay dapat ipag-ugnay “guhit sa guhit.” Ang pamamaraan ng “guhit sa guhit” ay ang pamamaraan ng pagsubok ng Huling Ulan. Ito ang pamamaraan ng mga huling araw, at ang mga katotohanang natutukoy at naitatag sa pamamagitan ng pamamaraang iyon sa mga huling araw ang siyang lumilinis o nagdadalisay sa mga anak ni Levi sa panahon ng pagtatatagan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo.

Sino ang kanyang tuturuan ng kaalaman? at sino ang kanyang papag-uunawain ng aral? Ang mga naawat na sa gatas, at nahiwalay na sa mga suso. Sapagkat utos sa utos, utos sa utos; tuntunin sa tuntunin, tuntunin sa tuntunin; dito kaunti, doon kaunti: Sapagkat sa pamamagitan ng pautal-utal na mga labi at ng ibang wika ay sasalita siya sa bayang ito. Sa kanila ay sinabi niya, Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito ay mapapagpahinga ninyo ang napapagal; at ito ang kaginhawahan: gayunman ay ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon sa kanila ay naging utos sa utos, utos sa utos; tuntunin sa tuntunin, tuntunin sa tuntunin; dito kaunti, doon kaunti; upang sila’y makaparoon, at mabuwal na patalikod, at mabasag, at masilo, at madakip. Isaias 28:9-13.

Ang kasunod na talata sa Isaias ay tumutukoy sa mga lalaking mapanunuya na namumuno sa sambayanan ng Jerusalem. Para sa mga lalaking iyon na mapanunuya, ang “kapahingahan at ang kaginhawahan” (ang huling ulan), na kanilang tinanggihang “pakinggan,” ang siyang nagiging sanhi upang sila’y “humayo, at mabuwal nang paurong, at mabasag, at masilo, at madakip.” Ang pagsubok na iyon ay iniharap sa kanila sa pamamagitan ng ibang wika, sapagkat sina Elias, Juan Bautista, at William Miller ay hindi sinanay sa mga paaralang teolohikal ng kani-kanilang kapanahunan. Ang mensahe ng huling ulan na sumusubok sa Laodiceang Adbentismo ay ang mensaheng bunga ng paglalapat ng “line upon line.”

Kapag ang unang tatlo at kalahating taon ng sanlinggong doon pinagtibay ni Cristo ang tipan ay ipinapatong sa ikalawang tatlo at kalahating taon, natatagpuan natin ang liwanag na propetiko na nagpapalinaw sa anumang waring pagsasalungatan na maaaring umusbong sa isang mapagtanong na isipan. Ang sanlinggong iyon ang panahong ang Sugo ng Tipan ay nakatalagang magpatibay ng tipan, at ang isang biblikal na tipan ay kailangang mapagtibay sa pamamagitan ng dugo. Ang bautismo at ang pagkakapako sa krus ni Cristo, at ang pagbato kay Esteban, ay pawang tumutukoy sa dugo. Ang dalawang linyang iyon ay kumakatawan sa dugo ng tipan, at ang mga linyang iyon ay nagpapatibay sa tipan.

Kapag pinagsama, ayon sa “linya sa ibabaw ng linya,” ang bautismo at ang pagpapako sa krus ang unang panandang-daan, at ang pagpapako sa krus at ang pagbabato kay Esteban ang huling panandang-daan. Kapag pinagsama sa iisang linya, makikita natin ang krus at si Miguel na tumindig sa kamatayan ni Esteban bilang dalawang saksi na tinatakan ng mga Judio ang kanilang pagtangi sa ebanghelyo. Ang kamatayan ni Cristo ay gayundin ang kamatayan ng Kaniyang alagad na si Esteban, na siyang Paskua kapag pinagsama ang dalawang linya. Pagkaraan ng tatlong araw, si Cristo ay muling nabuhay bilang Handog ng Unang Bunga.

Ngunit ngayo’y si Cristo ay nabuhay na mag-uli mula sa mga patay, at naging unang bunga ng mga nangatatutulong. 1 Corinto 15:20.

Sa pagitan ng Paskuwa at ng Kapistahan ng mga Unang Bunga, sa ikatlong araw, ay ang pasimula ng Kapistahan ng Tinapay na Walang Pampaalsa. Ang tinapay na walang pampaalsa ay hindi “umalsa,” at si Cristo ay hindi muling nabuhay sa ikalawang araw; Siya ay muling nabuhay sa ikatlong araw. Sabay na namatay sina Cristo at Esteban sa “line upon line” na aplikasyon, ngunit si Esteban ay binuhay na muli pagkaraan ni Cristo sapagkat may pagkakasunod-sunod sa pagkabuhay na mag-uli ng unang bunga.

Datapuwa’t bawat isa sa kani-kaniyang pagkakasunod-sunod: si Cristo ang unang bunga; pagkatapos, ang mga kay Cristo sa kaniyang pagparito. 1 Corinto 15:22.

Ang mga Pista ng Tagsibol ay hindi maaaring paghiwalayin sa isa’t isa, sapagkat ang mga ito’y tuwirang magkakaugnay. Sa ganitong diwa, kinakatawan ng Pentekostes ang nalalapit na batas sa Linggo, kung kailan magkakaroon ng pag-uulit ng pagbubuhos ng Espiritu Santo, at ang ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo ay tatawag naman sa mga sa kasalukuyan ay hindi pa nakakikilala sa ebanghelyo, upang sila’y lumabas mula sa Babilonya. Ang salitang “Babilonya” ay batay sa salitang “Babel,” na ang kahulugan ay “kalituhan,” sapagkat sa pagbagsak ng Babel ay ginulo ng Diyos ang mga wika, at sa Pentekostes naman ay binabaligtad ng Diyos ang kalituhan ng mga wika upang maihatid ang ebanghelyo sa sanlibutan. Kaya, nagtutugma ang Pentekostes at ang batas sa Linggo.

Sa Pentekostes ibinigay sa mga alagad ang kaloob ng pagsasalita sa iba’t ibang wika, ngunit ang kanilang mensahe noon ay nauukol pa rin sa mga Hudyo lamang. Kapag pinagsama ang dalawang linya, ang Pentekostes ay naganap noong taong 34, nang si Esteban ay pinagbabato at ang ebanghelyo ay dinala noon sa mga hindi pa nakaaalam ng ebanghelyo.

Si Esteban ay kumakatawan sa mga mabubuhay na mag-uli “sa Kanyang pagparito,” ngunit yaong mga namatay na kasama Niya. Ang Handog ng mga Unang Bunga ay tanda ng muling pagkabuhay ni Kristo sa ikatlong araw, at ito rin ay tanda ng pagsisimula ng Kapistahan ng mga Sanlinggo, na siya ring kapistahan ng Pentecostes, at ginugunita nito ang pagkakaloob ng Sampung Utos sa Sinai.

Ang Oktubre 22, 1844, ay maihahanay sa krus, sapagkat, bukod sa iba pang mga patunay, inihahanay ni Sister White ang pagkadismaya ng mga alagad pagkatapos ng krus sa pagkadismayang sumunod sa Oktubre 22, 1844. Kapwa ang krus at ang Oktubre 22, 1844, ay nagsisilbing paunang larawan ng malapit nang batas ng Linggo. Ang Pentekostes ay nagsisilbing tipo rin ng malapit nang batas ng Linggo, ngunit ang Pentekostes ay dumating makalipas ang limampu’t dalawang araw pagkatapos ng krus. Ang krus, na isinagisag ng Paskuwa, ay nagpapasimula ng isang sunod-sunod na mga kapistahan na naggugunita sa mga dating landas ng sinaunang Israel mula sa gabing nilampasan ng anghel ng kamatayan ang Ehipto, hanggang sa pagbibigay ng kautusan. Bagaman ang mga kapistahan ay may kani-kaniyang natatanging katangian, ang mga ito ay hindi mapaghihiwalay na magkakaugnay. Samakatwid, wasto na ilapat ang buong limampu’t dalawang araw mula Paskuwa hanggang Pentekostes bilang iisang palatandaan sa daan.

Dahil dito, ang krus, ang kamatayan ni Esteban, at ang Pentekostes ay pawang nagsisilbing paunang sagisag sa malapit nang ipatutupad na batas ng Linggo, kapag nagsisimula ang progresibong pagpapatupad ng hatol laban sa Makabagong Babilonya, samantalang nagsisimula namang tawagin ng ikalawang tinig ng Apocalipsis kabanata labing-walo ang ibang kawan ng Diyos na lumabas mula sa Babilonya. Sa palatandaang iyon dumating ang pagpapatupad ng hatol laban sa Jerusalem, bagaman sa Kanyang awa ay ipinagpaliban ng Diyos ang aktuwal na pagkawasak ng templo at ng lunsod hanggang sa taon 70, halos apatnapung taon makalipas ang krus. Ang pagkawasak ng sinaunang Jerusalem ay kumakatawan sa pasimula ng progresibong pagpapatupad ng hatol na mag-uumpisa sa Estados Unidos kapag “ang pambansang pagtalikod ay sinusundan ng pambansang pagkawasak.”

Ang katotohanan ay pinagtibay sa patotoo ng dalawa, at sa dalawang linyang tig-tatlo’t kalahating taon na kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan ay nasusumpungan natin ang dalawang saksi hinggil sa isang kamatayan at muling pagkabuhay na nauugnay sa kasaysayang tumutukoy sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang batas ng Linggo na iyon, sa Apocalipsis kabanata labing-isa, ay tinukoy bilang ang “oras ng dakilang lindol.” Ang “oras” na iyon ay tuwirang nakaugnay sa dalawang saksi na nagbigay ng patotoo sa loob ng tatlo’t kalahating taon. Nagtatapos ang kanilang patotoo sa kanilang kamatayan at muling pagkabuhay.

Ang kanilang patotoong tumagal ng tatlo’t kalahating taon, na sinundan ng kanilang kamatayan at pagkabuhay na muli, ay kinakatawan ng kamatayan at pagkabuhay na muli nina Jesus at Esteban; sapagkat, “line upon line,” si Esteban ay kinakatawan bilang muling nabuhay na kasama ni Cristo. Sa Kapistahan ng mga Unang Bunga, dalawang pangunahing handog ang iniharap.

Ang isa ay isang korderong walang dungis, at ang isa pa ay isang handog na sebada. Ang sebada ay sumasagisag sa aning susunod, at ang kordero ay sumasagisag kay Kristo. Si Kristo ay muling nabuhay sa ikatlong araw, at si Esteban ay kumakatawan sa mga susunod, at ang sebada ay sumasagisag sa aning susunod. Ang dalawang saksi sa Pahayag labing-isa ay nagpatotoo sa loob ng tatlo’t kalahating taon; pagkatapos nito sila’y pinaslang at muling nabuhay pagkalipas ng tatlo’t kalahating araw. Ang dalawang saksi na iyon ay inilarawan na bilang tipo ni Kristo, na siyang Unang Bunga, sapagkat sila ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu’t apat na libo, na sila rin ay mga unang bunga.

At tumingin ako, at narito, ang Cordero ay nakatayo sa bundok ng Sion, at kasama niya ang isang daan at apatnapu’t apat na libo, na ang pangalan ng kaniyang Ama ay nakasulat sa kanilang mga noo. At nakarinig ako ng isang tinig mula sa langit, na gaya ng ugong ng maraming tubig, at gaya ng dagundong ng malakas na kulog; at narinig ko ang tinig ng mga manunugtog sa alpa na tumutugtog sa kanilang mga alpa. At sila’y umawit na wari’y isang bagong awit sa harap ng trono, at sa harap ng apat na nilalang na may buhay, at ng mga matanda; at walang sinoman ang makatututo ng awit na iyon kundi ang isang daan at apatnapu’t apat na libo, na tinubos mula sa lupa. Ang mga ito ang mga hindi nadungisan sa mga babae; sapagkat sila’y mga berhen. Ito ang mga sumusunod sa Cordero saan man siya pumaroon. Ang mga ito ay tinubos mula sa gitna ng mga tao, bilang mga unang bunga sa Diyos at sa Cordero. At sa kanilang bibig ay walang nasumpungang daya; sapagkat sila’y

walang kapintasan sa harap ng trono ng Diyos. Apocalipsis 14:1-5.

Ang handog na sebada sa Kapistahan ng Unang Bunga ay kumakatawan sa susunod na ani, at si Esteban, noong taong 34, ay sumunod sa kamatayan ni Cristo noong taong 31; bagaman, “line upon line,” sila’y namatay sa gayunding palatandaan sa daan. Kaugnay ng mga handog ng unang bunga, si Cristo ang korderong pinatay at si Esteban ang sebada. Ayon kay Pablo, “si Cristo” ang “unang bunga ng mga nangatutulog,” at “pagkatapos ay ang mga kay Cristo sa kaniyang pagparito.” Ang isang daan at apatnapu’t apat na libo ay mga unang bunga, at sila ang “sumusunod sa Kordero saan man siya pumaroon.”

Sa “oras” ng “dakilang lindol” sa kabanata labing-isa ng Aklat ng Pahayag, ang dalawang saksi na nagpahayag ng propesiya sa loob ng tatlo’t kalahating taon, na pagkatapos ay pinatay at nanatiling nakahandusay sa mga lansangan sa loob ng tatlo’t kalahating araw, ay binuhay na mag-uli. Sila yaong mga kinakatawan ni Esteban, si Esteban na sa makapropetang paraan ay binuhay na mag-uli kasama ni Jesus, ngunit gayundin pagkatapos ni Jesus. Kaya, sila ay binuhay na mag-uli pagkaraan ng “tatlo’t kalahating araw,” matapos silang patayin ng halimaw na umahon mula sa kalaliman. Sa gayon ding “oras” na sila ay binuhay na mag-uli, umakyat sila sa langit bilang isang watawat. Ang proseso ng kanilang pagkabuhay na mag-uli at pag-akyat ay maingat na inilatag sa propetikong Salita ng Diyos, at kabilang dito na sila’y inihuwaran sa pamamagitan ng literal na kamatayan ni Esteban, na sa gayon ay kumakatawan sa isang espirituwal na kamatayan na isinasakatuparan sa dalawang saksi habang sila ay binabago mula sa kilusang Laodiceano ng ikatlong anghel tungo sa kilusang Filadelfiano ng ikatlong anghel.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Isang bagay ang tiyak: yaong mga Adventista ng Ikapitong Araw na tumitindig sa ilalim ng watawat ni Satanas ay unang isusuko ang kanilang pananalig sa mga babala at pagsansalang nakapaloob sa mga Patotoo ng Espiritu ng Diyos.

Ang panawagan tungo sa higit na pagkatalaga at mas banal na paglilingkod ay ipinapahayag, at magpapatuloy na ipapahayag. Ilan sa mga kasalukuyang isinasatinig ang mga mungkahi ni Satanas ay babalik sa katinuan. Mayroon ding mga nasa mahahalagang pinagkakatiwalaang katungkulan na hindi nakauunawa sa katotohanan para sa kapanahunang ito. Sa kanila dapat ibigay ang mensahe. Kapag tinanggap nila ito, tatanggapin sila ni Cristo, at gagawin niya silang mga kamanggagawa niya. Ngunit kung tumanggi silang pakinggan ang mensahe, sila’y tatayo sa ilalim ng itim na bandila ng Prinsipe ng Kadiliman.

Ako ay inatasan na ipahayag na ang mahalagang katotohanan para sa panahong ito ay lalo at lalong malinaw na nahahayag sa mga isipan ng mga tao. Sa isang natatanging diwa, ang mga kalalakihan at kababaihan ay nararapat na kumain ng laman ni Cristo at uminom ng kaniyang dugo. Magkakaroon ng pag-unlad sa pag-unawa, sapagkat ang katotohanan ay may likas na kakayahang patuloy na lumawak. Ang banal na pinagmulan ng katotohanan ay papasok sa mas malapit, at lalo pang malapit, na pakikipag-isa sa mga magpapatuloy sa pagsunod upang makilala siya. Habang tinanggap ng bayan ng Diyos ang kaniyang salita bilang tinapay ng langit, malalaman nila na ang kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga. Tatanggap sila ng lakas na espirituwal, gaya ng pagtanggap ng katawan ng lakas na pisikal sa pagkain.

Hindi natin man lamang nauunawaan ang kalahati ng panukala ng Panginoon hinggil sa pag-alis ng mga anak ni Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto, at sa pag-akay sa kanila sa pagtawid sa ilang papasok sa Canaan.

Sa pagtitipon natin ng mga banal na sinag na nagliliwanag mula sa Ebanghelyo, magkakaroon tayo ng higit na malinaw na pagkaunawa sa kaayusang Hudyo, at higit na malalim na pagpapahalaga sa mahahalagang katotohanan nito. Hindi pa ganap ang ating pagsasaliksik sa katotohanan. Kaunti pa lamang sa mga sinag ng liwanag ang ating natipon. Yaong mga hindi araw-araw nagsisiyasat sa Salita ay hindi makalulutas sa mga palaisipan ng kaayusang Hudyo. Hindi nila mauunawaan ang mga katotohanang itinuturo ng paglilingkod sa templo. Nahahadlangan ang gawain ng Diyos dahil sa makamundong pagkaunawa sa Kanyang dakilang plano. Sa buhay na darating ay ilalahad ang kahulugan ng mga kautusang ibinigay ni Cristo, samantalang Siya'y nakukubli sa haliging ulap, sa Kanyang bayan. Spalding and Magan, 305, 306.